

bor, og Ønsket om at opretholde en relativt lav Porto for Aviser og Ugeblade. Det er klart, at paa et Tidspunkt, hvor Udgifterne er svulmet op i den Grad som nu, vil denne Hensyntagen til de kulturelle Krav betyde meget mere paa et Budget, end den gjorde tidligere. Jeg kan ud fra min Erfaring f. Eks. pege paa, at naar man tidligere stillede det Krav, at en Mand, der boede meget afsides, dog skulde have sin Post, betød det selvfølgelig en forøget Udgift, men det er klart, at det betyder en væsentlig større Udgift, naar Lønningen for et Landpostbud med fuld Tjeneste, som nu, er oppe paa ca. 4 000 Kr., end naar den i sin Tid var omkring 1 000 Kr. Den Forhøjelse, der ved de sidste Ændringer af Postloven har været Tale om for Avisportoen, har drejet sig om $\frac{1}{4}$ Øre pr. Nummer, og selv om man ved nærværende Lejlighed vilde være gaaet til en lignende Forhøjelse, vilde det ikke have betydet mere end nogle Hundrede Tusinde Kroner, saa at det altsaa ikke her vilde have været muligt at opnaa Balance ved en tilsvarende Forhøjelse nu. Men jeg tror, det vil være klogest, som ogsaa den højtærede Minister har ment, at lade dette Spørgsmaal ligge, til hele dette Forhold bliver klarlagt for Rigsdagen gennem Kommissionens Arbejde. Overfor de Røster, der har hævet sig for, at man nu skulde gaa over til en mere forretningsmæssig Drift ved Indskrænkning af Omdelingen paa Landet og ved en klækkelig Forhøjelse af Avisportoen, tror jeg dog at turde sige, at der neppe her i Rigsdagen fra nogen Side vil være Stemning for at imødekomme disse Krav i et saadant Omfang, som de paagældende har tænkt sig. Det har i Virkeligheden, kan jeg sige, været en Ære, været en Stolthed for Postvæsenet, at det har været en Institution, hvorigennem hele Befolkningen daglig er kommet i Forbindelse med Rørelserne og Problemerne ude i den store Verden, og jeg mener yderligere at turde sige, at navnlig i en Tid som den, vi har været inde i og er inde i, er det af stor samfundsmæssig Betydning, at Samfundet har en saadan Institution, hvorigennem det daglig kan komme i Forbindelse med de Tusind Hjem Landet over. Det forholder sig jo her med Postvæsenet, som det forholder sig med Jernbaner i tyndt befolkede Egne, at det er et Pionerarbejde, Institutionen yder sin Indsats i, og at der selvsagt i den første Tid vil blive et betydeligt Tab derved, men i det lange Løb

skulde man baade kulturelt og nationaløkonomisk indvinde, hvad man forbigaaende taber, og vi maa her, mener jeg, se Postvæsenet som en Helhed og ikke fæste os ved, at denne Institution selvsagt betaler sig bedst i de store Byer. Vi maa her se By og Land som en Helhed.

Men naar jeg nu har sagt, at vi efter min Mening ogsaa i Fremtiden i nogen Grad vil anlægge kulturelle Synspunkter, vil jeg dog tilføje, at i en Tid, hvor Udgifterne er svulmet saa stærkt op, som der er nu, er det klart, at der maa vises nogen Resignation. Jeg kan i denne Forbindelse lige nævne, at der under en Finanslovdebat for nogle Aar siden blev krævet, at Postkontorerne i Terminen skulde holdes aabne mellem 12 og 2, en Foranstaltning, som efter mit Skøn var til saare ringe Nytte, men som nu vilde koste meget. I saadanne Tilfælde mener jeg altsaa, at der bør og kan vises Resignation. I 1911 blev der af nogle Medlemmer af mit Parti stillet Forslag om at indskrænke Ombæringerne her i København. I sin Tid var der 8, og i 1911 var der 7. Dette Krav blev den Gang opfattet som et kultur fjendtligt Skridt, man vilde foretage overfor Hovedstaden. For Øjeblikket er vi imidlertid nede paa 5 Ombæring, og saa vidt jeg ved, er der kun 1 Ombæring af Pakker og Værdiforsendelser. Det er ogsaa muligt at man der, hvor der endnu er 2 og 3 Ombæring, kunde tage en Maske ind; men Hovedsynspunktet maa være, at hver Mand skal have sin Post daglig. Dog tror jeg, vi bør indskrænke Søndagstjenesten det mest mulige.

Ud fra disse Betragtninger vil jeg anbefale det foreliggende Lovforslag. Jeg gør det, som sagt, ikke med Glæde, men jeg haaber, man fra alle Sider vil erkende, det er en Nødvendighed, og at man nu vil stille sig lige saa velvillig til at skabe Balance, som vi gjorde det under andre Forhold.

Jeg skal senere tillade mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg.

Friis-Skotte: Paa mit Partis Vegne skal jeg udtale, at vi er villige til at overveje det foreliggende Lovforslag i et Udvalg, men jeg vil dog straks sige, at vi ikke havde ventet, at der paa nærværende Tidspunkt vilde fremkomme Forslag om Forhøjelse af Portotaksterne, selv om ogsaa den højtærede Statsminister ved Finanslovsforslagets Fremlæggelse bebudede et saadant Lovforslag, idet den højtærede Trafikminister jo i Mellemtiden har nedsat en Kommission til Overvejelse